

Poleg tega smo uspeli narediti nekaj posnetkov območja iz zraka. Z njimi smo sestavili odlično 3D sliko površja z zelo veliko natančnostjo (na nekaterih slikah je moč razločiti iglice ruševja). Upam, da si bomo s temi posnetki v prihodnosti pomagali pri iskanju jam in na tak način našli tudi kakšno novo jamo.

Na koncu naj se še enkrat najlepše zahvalim TNP-ju, ki nam je omogočil kampiranje znotraj parka.

Več avtorjev; zbral in uredil Primož Presetnik

PRVOMAJSKI TABOR PODLESJE 2016

Uvod

Sedež tabora je bil v prijetnem zaselku Podlesje južno od kraja Remergrund, vzhodno od Mozlja oz. jugovzhodno od Kočevja. Zaselek ima dve naseljeni hiši in več drugih stavb, npr. kokošnjak, kjer je bil nekoč zapor za ženske. Sledeči zapiski so prepisi šifriranih dnevniških vpisov, ki smo jih uspeli voditi do zadnjega aprila, ko so praznovanja terjala svoj dolg. Vendar se je tudi iz tistih dni v ljudskem izročilu ohranila marsikatera prigoda, čeprav jo različne osebe različno pripovedujejo ali celo trdijo, da se ni zgodila.

Dnevnik

Sreda, 27. april: dan osvobodilne fronte – jame so ferderbane – napad divje svinje – Armina izgubimo tretjič – divjo svinjo napademo

Znano je da jamski zrak osvobaja, zato se je z gosti vred zbralo 17 članov, med katerimi je bil lep delež letošnjih tečajnikov. Spoznali smo se z gospodarjem Damjanom, ki nam je odstopil v uporabo lično brunarico in zraven spadajoči jurček. Razdelili smo se v dve ekipi; prva je šla gor (na Deklični vrh) druga pa dol (na področje bivše vasi Ferderb).

Poroča Primož – dolnja ekipa: »V okolici bivše vasi Ferderb so jame ferderbane, ker nismo našli nič jamolikega, samo par vodnjakov oz. kaptiranih izvirov. Zato smo se sprehodili malo višje na pobočja Muhovega brega, kjer smo preverjali lego domnevne jame, ki so jo imeli označeni gozdarji. Verjetno smo jo našli, približno 350 m od domnevne lege. Post festum je dobila ime »Svinjebežnica« – po incidentu, ko je ena sama svinja pretrgala našo linijo strelcev ali iskalcev jam in povzročila panični beg in izgubo mobilcev. Še dobro, da je tečajnik Gregor tam blizu našel jamico in je Urošu hotel sporočiti srečno novico, pa mu je osamljeni mobilcel zvonil le par metrov daleč. Našli smo torej še nekaj lukenj, od katerih bi bilo vhod Gregorjeve luknje malo za premodelirati, druga pa se je po nekaj metrih zaključila. Poiskali smo tudi znano jamo Brezno v globoki škraplji. Še je tam. Vmes smo dvakrat našli in trikrat izgubili Armina, ki je na koncu našel eno malo jamo, videli osem košut v tropu, eno kuno ter našli dva jelenova roga.«

Poroča ?? – gornja ekipa: »Odpeljali smo se proti vznožju Deklične gore in ugotovili, da se pot konča 400 m stran od naše brunarice. Nadaljevali smo peš po vlaki in se na vrhu razdelili v strelce ter pregledovali pobočje v smeri proti dolini. Teren je izgledal obetavno, vendar se je hitro izkazalo drugače. Moramo priznati, da nismo hodili v prav enakomernih razmikih eden poleg drugega; izgubili smo se trikrat in se štirikrat našli. Prvi potencialni vhod je našel Lovel, vhod velik približno 15 cm, iz katerega občasno piha. Izgleda, da bi z odkopavanjem vhoda lahko napredovali, kar smo tudi poizkusili – brez uspeha. Jon je medtem 400 m stran našel vhod, ki je zelo ozek in blaten. Umaknili smo skalo in Diba je poizkusil zlesti v jamo, a se mu zaradi zagozdene skale in blata ni uspelo zvleči več kot 3,5 m globoko. Sledila je kratka malica – zahvala za prehrano gre Boru ali Jonu (ni čisto jasno). Lovel je 50 m stran na pobočju manjše vrtače ponovno našel še en majhen dihalnik. Nato smo šli do ceste za Rajndol, jo prečili in nadaljevali v SZ smeri. Na poti nas je zmotila mama svinja s štirimi mladiči, ki so se pustili celo fotografirati. Mama svinja je imela srečo, da se je približno 5 m pred XXX (nečitljivo) obrnila v levo in ni končala v loncu. Ob vračanju proti koči je Matej naštel enajst ali dvanajst košut. Našli smo tudi jelenovo lobanjo z rogovi. Vrnili smo se v treh skupinah.«

Pizamar (foto: Matej Blatnik).

Zvečer smo nekaj pojedli, nekateri so se odpeljali domov ali na kopanje v Galacijevko, ostali smo, kaj popili in se zgodaj spravili spat. Ah, da, malo sodre ali babjega pšena je padlo, pa kakšna snežinka. Ljubljana je istega dne dobila pošiljko 30 cm snega in po nekaterih informacijah ni bila tako bela od pomladi 1945. leta naprej.

Četrtek, 28. april: WC račka – Miletovo brezno – Damjanova jama – prvi načrt že gotov – kamen pada 50 m – neizmerno žrtvovanje

Poroča Primož: »Zbudili smo se. Ob 8:15 mi Armin pokaže vhod v jamo, ki jo je našel včeraj. Delovno ime »WC račka« – po priokusu vode, ki smo jo pili včeraj. Želodčnih težav še nismo opazili; verjetno jih je preprečila dobra mera pelinkovca. Matic se odpelje po nakupih v Kočevje, ostali so zarana pod Ukijevim vodstvom začeli vaditi merjenje jam.

Merjenje Jurčka (foto: Domagoj Korais).

Ko se Matic vrne, se greva žrtvovat k Damjanu, da poravnamo račune in kaj lepega rečemo. Povrnili nama je z odličnim orehovcem in s salamo. Nato nama je pokazal vhod v Miletovo brezno in Damjanovo jamo. Sicer pa so delovale tri merilne skupine – tisti, ki so bili z mano, so šli izmerit WC račko in Damjanovo jamo. Obe jami je s starodobnim metrom, kompasom in naklonomerom zmeril tečajnik Boštjan z Matejevo oz. Borovo asistenco, medtem ko sem jaz malo rekognisciral naokoli. V Damjanovi jami bi se dalo z večjim odkopavanjem priti še kam naprej, vendar prepiha nismo opazili, zato smo dela prekinili. Vreme je bilo zelo kislo, zato smo sklenili, da poiščemo eno »Ladišičevo« jamo, ki pa je v mokrem somraku nismo našli.«

Poroča Uki: »Z Darjo, Aljošo in Grego smo se odpravili raziskovat in merit jamo, ki jo je prejšnji dan odkrila Marina. Jama ima vhod 3 x 10 m, v njem pa je bilo nekaj debel. Spustili smo se na dno prvega »brezna« (10 m), od koder se je dalo po kamenju in strohnelih deblih spustiti še nekaj metrov do kamrice, kjer se jama konča. Nad kamro se odpira 5 m dolg rov, v katerega se je stlačila Darja. Ko smo ugotovili, da ni nadaljevanja, smo začeli meriti z distotom. Pri tem je vsak od tečajnikov poskusil z merjenjem z ene točke, nekdo drug pa je risal ta del načrta, tako da smo sproti vsi naučili uporabljati tako disto kot dlančnik. Po terenu smo načrt še narisali na računalnik in deloma sestavili tudi zapisnik.«

Poroča Matic: »Izmerili kratko Miletovo brezno in šli rekogniscirat področje bližje Kolpi. Prehodili 4,5 km. Rezultat »Nej slab«. Dve jami, ena manjša od 5 m, v drugi pa pada kamen čez 50 m. Po dežju so se sprehajali še Domagoj, Lovel, Peter in Jon.«

Delegacija utrjenih članov se je zvečer šla še enkrat žrtvovat k Damjanu. Tokrat smo spet poizkusili malo orehovca in limonce, borovnice pa smo dokončali v sedaj že slavni Titovi sobi. Rajanje smo nadaljevali pri koči, kjer je okoli 3:30 zmanjkalo pijače, zato smo šli spat.

Petek, 29. april: iščemo humus – predamo se oblastem – DZRJL boljši od mame – Viva l'A e po bon – romantičen večer

Mnogo ljudi je odšlo, nekaj jih je prišlo.

Poroča Primož: »Matija je moral v Kočevje uredit neke birokratske zadeve za ženo, jaz pa sem moral dopolniti zaloge; slednje sva nabavila hitro in brez problemov tudi za ostale – le Darja naju je spravila v zadrego, da naj ji prineseva veganski Humus. Nisva se pustila oplašiti, čeprav sva v tretji trgovini za vsak slučaj kupila eno konzervo fižola in zavitek arašidov, saj sva od prodajalk dobivala čudne poglede (češ, kaj iščeva humus v trgovini s hrano). No, ko sva to hrano le našla, sva se strinjala da bi morale trgovine, ki prodajajo podobne produkte, imeti velik napis »Vegans – welcome«. Najhujše od vsega tega pa je, da smo naknadno izvedeli, da bi ta namaz lahko pripravila kar Damjanova mama.

Poroča Matija: »Dopoldne je padla odločitev, da z Darjo, Primožem in Jako poiščemo nekaj jam, registriranih leta 1941. Nahajajo se na območju, ki je za navadne civiliste – (samocenzura za ohranjanje tajnih informacij). Območje okoli – (samocenzura) je vadbni center – (samocenzura). Jasnih mej nima, dostopne ceste pa so opremljene z zapornicami in opozorilnimi tablam. Vse to smo – (samocenzura) in se podali skozi gozd. Pri iskanju jam smo bili uspešni samo enkrat. Ostalih nismo našli zaradi faljenih koordinat. Eventualno smo dospeli do vojaške kontrole, kjer smo pokramljali z oficirji in se tako predali oblastem. Bili so prijazni, a so nas napotili ven iz območja. Šli smo v tabor in spili pir. Kasneje nam je Damjan spet pokazal neko novo jamo ob vlaki v gozdu, nedaleč od Podlesja. Jamo smo raziskali in naredili načrt. Jaka jo je poimenoval Titova soba v čast našemu šefu. V navdušenju nam je slednji poklonil liter šnopca. Mimogrede smo našli še včeraj ne-najdeno »Ladišičevo jamo«, ki smo jo glede na GPS zgrešili za 5 metrov. Zvečer smo hodili po gurti, vreme pa je bilo bomba.«

Poročata Lovel in Domagoj: »Alora, nova jama, nove globine. Po Matičevi napovedi nam je Podlesje podarilo globoko jamo. Internacionalna ekipa se je spopadla z vrsto brezen, ki so nas pripeljala do globine 94 m. Vozel, ki je obtičal meter nad dnem, nas je spomnil, da smo pravkar porabili ves štrik. Jama sicer gre naprej, ampak o novih delih lahko preberete v nadaljevanju. Jamo smo raziskovali Matic, Lovel, Domagoj in Boštjan. Petr Kozel - Štajerc ni bil

z nami, ker pa je to njegova prva najdena jama, je jama dobila delovno ime Kozliček. Manjša jama v bližini je res plitkejša od 5 m (4,9 m, če smo natančni) in žal ne sodi v kataster. Za ekipo je skrbela zunanja logistika Uki, ki je tudi rekognoscirala okolico. Agli atii!»

Domagoj, ki ga v Trstu nazivajo »Ultimo«, je dobil tudi naš nadimek »Dragimoj«, ker so si ga tako nekateri lažje zapomnili. V bistvu bi moral na obisk k mami, pa je sklenil, da se na taboru počuti kot doma in da bo ostal do konca. Malo smo pokramljali o tem, čigav je Trst in o prednostih socialističnega sistema (v tem času smo že izvedli prostovoljno kolektivizacijo in nacionalizacijo kruha ter drugih jestvin). Med drugim nam je zapel tudi pesmico, v kateri Tržačani še vedno slavijo rajnko Avstrijo. V ožjem krogu, kjer je Gi-Ci-Pi ozračje motila le Darja, smo tako preživeli lahek večerni kulturni program. Damjanova flaša je prišla prav.

Objem klopi – če pa ni punce (foto: Primož Presetnik).

Sobota, 30. april: zelo globoka jama – zmanjka baterije – do Kolpe – živel 1. maj

Z vseh vetrov so se zbrale okrepitve. Razdelili smo se v dve skupini; prva je napadla globine Kozlička, druga grupa odredov pa se je razporedila v strelce in preiskovala področje Volčje stene južno od Kozlička do sten nad Kolpo.

Poroča Jaka: »Namen današnje akcije je bil raziskati do konca novo 100-metrco. Zbrali sta se dve ekipi: raziskovalno-opremljevalna in fotografsko-merilna. V prvi sem bil z Lovelom in Domagojem, v drugi pa so bili Darja, Matija, Uroš in Matej. Oni so poslikali prvih sto metrov, mi pa opremili nadaljevanje. Naposled sem kot opremljevalec prišel do dna jame. To je šaht, ki je precej moker in na dnu zašodran. Potem smo ta šaht prepustili merilcem, mi pa smo pregledali odcepe v višjih delih. Jama je sedaj globoka 148 m. Na povratku smo želeli opremiti še eno vzporedno brezno. Seveda po klasični matičarski navadi ni šlo vse po planih. Zmanjkalo nam je baterije in šaht je ostal neopremljen. Štrike smo pustili notri, jama pa razopremili kolikor se je dalo. Nestrpno smo že pričakovali kres in na povratku smo ga uzrli. Bil je obkrojen z veselimi člani. Akcija je bila uspeh, a z grenkim priokusom.«

Poroča Primož: »Množica članov (številke ne poznam, ker se nismo prešteli, menda pa smo se vsi vrnili) se je odpravila v redki vrsti proti Kolpi. Sprehod je bil kar idiličen, samo jam ni hotelo biti. Tako smo prišli do sten nad Kolpo, kjer smo se obrnili proti vzhodu in se v ne tako lepem redu odpravili k zaselku Lapinje. Tam smo se okrepčali za eno hišo, čeprav Stephanie ni bila čisto prepričana, da nas ne bo kdo s puško pregal z njegove posesti. Ker smo videli, da se v sosednji hiši kadi iz dimnika, sva s Starim odpravila poizvedovat. Tam naju je gospodinja lepo sprejela in ko sva se ravno žrtvovala pri pivu, sta prišla Ikarus in Marjan, ki naju je tudi nadrl, kje da hodiva, oni pa vsi žejni oz. nekaj takega. No, potem ni bilo drugega, da sem odšel še po »ženske« in po Garmina, ki je pazil nanje. Ravno takrat pa je prišla na obzorje tudi Marina, ki smo jo izgubili pred kakšne pol ure. Vsi smo se stlačili v kuhinjo, ko je prišel še gospodar, ki ga je živo zanimalo, kaj delamo. Po pozdravu smo preiskovali še vzhodno stran ceste Lapinje–Podlesje. Našli smo dva vhoda v že registrirane jame in enega, ki je vsaj od daleč največ obetal. Vhod je bil večji kot vsi dosednji vhodi skupaj, vendar se je hitro zaključil, zato je dobil ime Brezno izgubljenih upov.«

Damjan nam je pripravil kres, ki je po naši vrnitvi že lepo plapolal. Potem so se začele večerne bakanalije s petjem zimzelenih ferajnovskih uspešnic, prekinjenih s kakšnim revolucionarno partizanskim komadom. Zgodbe se o dogajanju v tem delu precej razlikujejo, vsi pa se strinjamo, da je bilo lepo.

Nedelja, 1. maj: tih deževen dan – jebena grupa – živel 2. maj

Tako enkrat okoli opoldneva so se dvignili še zadnji člani. Bolj zato, da so se malo nasitili in potem odpekotali domov, drugi pa so se v tem deževnem popoldnevu odločili še malo miže premisliti.

Poroča Primož: »Čuvam ogenj kot neka nej – – vestalka, no, tokrat mi družbo dela Teja. »Jebena grupa« Diba, Darja, Jaka, Domagoj in Matej (poimenovana po napisu na lokalnem traktorju) se namaka v jami. Ni jih že uro in pol, se pravi, da so našli nadaljevanje.«

»Jebena grupa« se tlači v jamo (foto: Tomaž Krajnc).

Kmalu po tej »mentalni« zabeležki so hrabri prišli nazaj, blatni do gat. Raziskali so vzporedno brezno, ki se združuje z glavnim. Malo švohotni smo povečerjali za mizo pravo večerjo s testeninami in steklenico vina, saj smo pečenja in piva imeli čez glavo. No, v večernih urah je tudi slednjega spet zmanjkalo. *Kako fajn, da jutri ni treba v službo.*

Ponedeljek, 2. maj: *peklenski ritmi polke in valčka – kava z Damjanom – odhod domov*

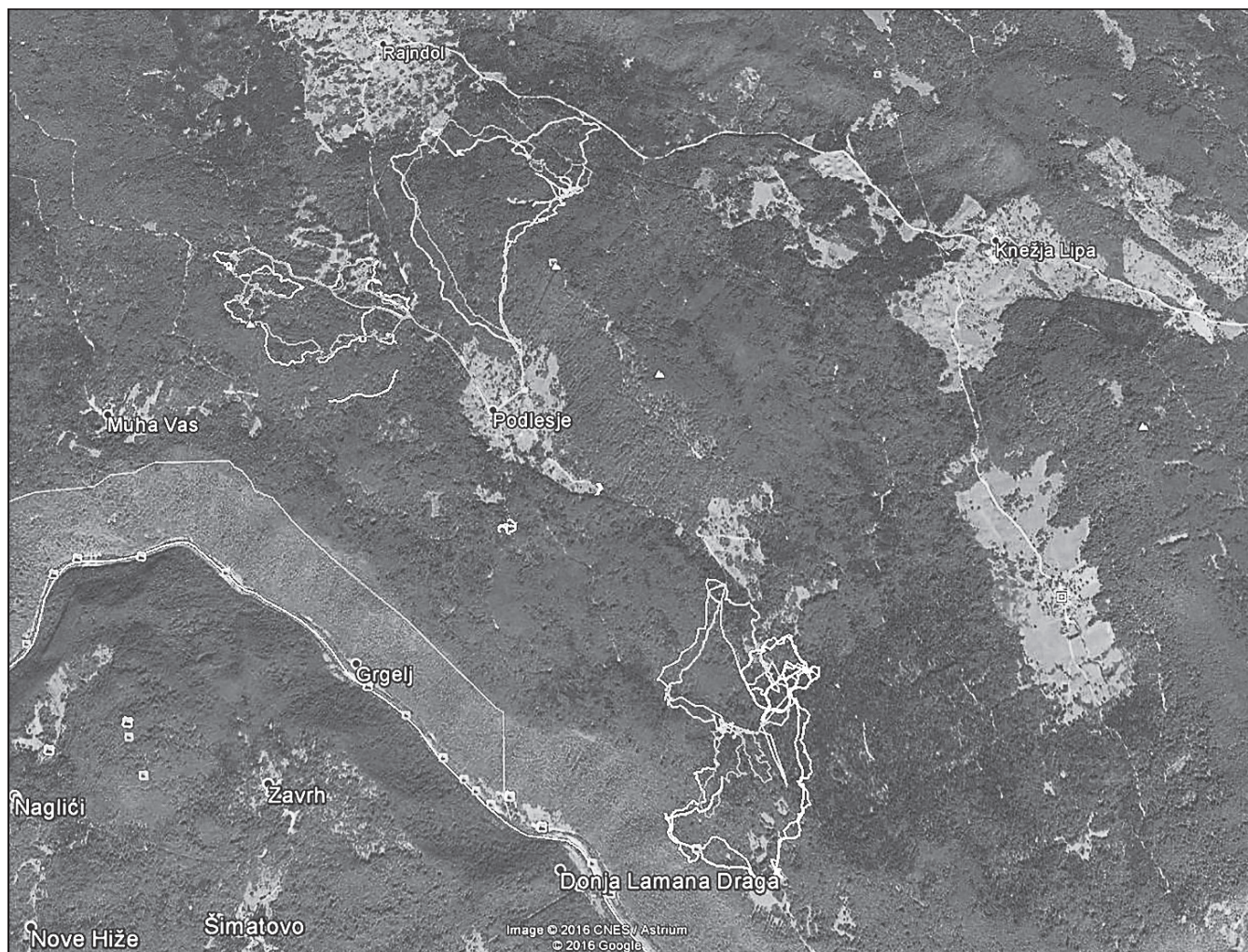
Kočo smo pospravili ob muziki, ki je ne bi pripisal zavednemu metalcu. Ob turbo izvedbi slovenskih narodnih smo čim hitreje želeli pospraviti in oditi domov. Vendar smo se odpravili še na kavo k Damjanu, ki je bil tudi malo utrujen od teh praznikov.

Zaključki

27 udeležencev tabora je našlo 6 novih jam in nekaj lukenj, ki bi jih bilo za pogledati od blizu s kakšnim orodjem v rokah. Kraljica je seveda skoraj 150 m globoka jama, ki med približno 3000 jamami v JV Sloveniji spada med deseterico najglobljih brezen. Z domačini smo stkali dobre veze in ti nam že obljublajo informacije o novih jamskih vhodih.

Seznam nastopajočih

DZRJL & tečajniki 2016: Marina & Grega Pintar, Marjan Baričič, Stanka Perne, Matija Perne, Stephanie Sullivan, Matic Di Batista, Aljošaregar, Matej Blatnik, Blaž Flajšman, Boštjan Zupan, Uroš Kunaver, Jon Polak, Peter Kozel, Darja Kolar, Gregor Benko, Primož Presetnik, Bor Vidic, Armin Krivec, Tomaž Šuštar, Vesna Blagotinšek, Blaž Dolžan, Aleksandra & Tomaž Krajnc; Speleološka udruga Estavela: Lovel Kukuljan; Commissione Grotte Eugenio Boegan: Domagoj Korais

Karta raziskovanega območja z vrisanimi potmi GPS-noscev, ostali člani so izpolnjevali vrzeli levo in desno od teh poti (kartografska podlaga: Google maps).